

Az Arkónok Hüposzaszisa

Ami az előljárók valós természetének leírását illeti, az Igazság Atyjának szelleme (inspirálta őket), a nagyszerű apostol – utalván a „sötétség előljáróira” – elmondta nekünk, hogy „A mi küzdelmünk nem a hús és a vér ellen irányul, hanem az univerzum előljárói ellen, és a bűn szelleme ellen.” Elküldtem ezt (neked) mivel érdeklődsz az előljárók valós természete iránt.

A vezetőjük vak; mivel hatalma és tudatlansága és önteltsége, ahogy mondta, hatalmához tartozik, „Én vagyok az, aki az Isten; senki más nem létezik rajtam kívül.” Amikor ezt mondta; bünt követett el a teljesség ellen. És ezek a szavak felkeltették a romolhatatlanságot; és hang hallatszott, mely a romolhatatlantól jött, mondván: „Tévedsz Samael” – ami annyit tesz „a vakság istene.”

A gondolatai vakká lettek. És, kiteszítva hatalmát – ami nem más, mint istenkáromlás amit mondott – üldözte a káoszba és a mélységbe, az anyja, a Pisztizs Szófia (Hit és bölcsesség) felbujtására. És ő (a nő a férfi) minden egyes leszármazottja számára otthont teremtett kényelemben, az ereje által – a fent lévő birodalmak mintája alapján, elkezdvén a láthatatlan világot láthatóvá átfórnálni.

Amint a romolhatatlan letekintett a vizek vidékére, képe (a nőé) megjelent a vizekben, és a sötétség hatalmasságai beleszerettek. Ám ők nem tudták megtartani a képet, mely a vizekben jelent meg számukra, a gyengeségük miatt – mivel azok a lények, akik lélekkel bírnak nem képesek birtokolni olyasmit, ami szellemmel bír – mivel ők alulról származtak, ez pedig (a kép) felülről. Ez az ok, amiért a „romolhatatlan letekintett a vidékre (stb.)”: ezért az Atya kívánsága által, elhozta (a nő) a mindenséget a fénnel való egyesülésbe.

Az uralkodók terveket fektettek le és azt mondták: „Jöjjetek, alkossunk férfit mely a föld talajából lesz való.” Megmintázták teremtményüket, az egészében a földből valót. Most az uralkodók [...] testet [...] nekik van [...] nő [...] van [...] a vadállat arcával. Aztán vettek egy keveset a föld talajából és megmintázták a férfi testét az ő testük nyomán, és az Isten képe alapján, mely megjelent számukra a vizekben. Azt mondták: „Gyertek, vegyük birtokba őt, a formája által, melyet lemásoltunk, hogy megláthassa férfi hasonmását [...], és hogy birtokolhassuk a formája által, melyet lemásoltunk.” – nem értvén meg az Isten erejét hatalom nélküliségük miatt. És az arcába lehelt; és a férfi lelket kapott (és otthagyta) a földön számos napon át. Azonban nem tudták őt felkelteni, mivel hatalom nélküliek voltak. Miként a viharban a szél, kitartóak voltak (a fújásban), megpróbálták hát megragadni azt a képet, mely megjelent számukra a vizekben. És nem tudták (a kép) hatalmát felismerni.

Mindezek a dolgok az örökkévalóság Atyjának kívánsága szerint mentek végbe. Ezután a szellem látta a lélekkel felruházott embert a földön. És a szellem előjött a Hajlíthatatlanság Földjéről; alászállt és eljött, hogy vele tartózkodjon, és a férfi élő lélekké vált. Megnevezte, az Ádám nevet adta neki, mivel úgy talált rá, hogy a földön mozgott. Egy hang hallatszott a romolhatatlantól, Ádám segítségére; és a vezetők összegyűjtötték a Föld az összes állatát, és a mennyek összes madarát, és odahozták Ádámmal, hogy lássák Ádám miként nevezi őket, hogy minden madárnak nevet adjon és minden vadállatnak.

Fogták Ádámot és odarakták a kertbe, hogy művelje a földet és tartsa szemmel. És a vezetők közöltek vele egy parancsot, mondván: „A kert minden fájáról ehetsz; kivéve a jó és rossz tudásának fáját, arról ne egyél, ne érintsd meg, mivel azon a napon, amikor eszel róla, halálnak halála vár rád.”

Ők [...] ezt. Nem értették mit mondtak neki; inkább, az Atya kívánsága által, mondták ezt oly módon, hogy (valójában) egyen, és hogy Ádám <ne> hivatkozzon úgy rájuk, mint az a férfi, akinek kizárólagosan anyagi természete van.

Az uralkodók tanácsot tartottak egymással és azt mondták: „Menjünk, és bocsássunk mély álmat Ádámmal.” És ő elaludt. – Nos, a mély álom, melyet ők „bocsátottak rá, és ő alszik” a tudatlanság. – Felnyitották az oldalát, élő nőt alkották belőle. És az oldalába húst építettek, helyére, és Ádámot eltöltötte az egyetlen lélek.

És a szellemmel-eltöltött nő odajött hozzá és beszélt neki, mondván: „Kelj fel Ádám.” És amikor meglátta őt (Ádám), azt mondta: „Te vagy az, aki életet adott nekem; az 'élet anyjának' fognak hívni. – Mivel ő az, aki az én anyám. Ő az, aki az orvos, és a nő, és ő az, aki szül.”

Aztán az előljárók odamentek az ő Ádámjukhoz. És amikor látták női társát hozzá beszélni, izgatottan igencsak agítani kezdtek; és beleszerelmesedtek a (nőbe). Azt mondák egymásnak: „Gyerünk, vessük belé a magunkat” és üldözni kezdték. És ő kinevette őket ostobaságuk és vakságuk miatt; a karmaik között fává változott, és otthagya előttük árnyas visszatükröződését megrázzván önmagát; és ők aljasul bemocskolták. –

És bemocskolták hangjának bélyegét, ezért az általuk megtestesített formák révén, a (saját) képüket is beleértve, hajlamossá tették magukat a megbélyegzésre.

Ezután a női szellemi princípium belement a kígyóba, a tanítóba, és azt tanította nekik, mondván: „Mit mondott nektek? Azt, hogy 'A kert minden fájáról ehettek; kivéve a jó és rossz tudásának fáját, arról ne egyetek?'”

Az érzéki nő azt mondta: „Nemcsak azt mondta, hogy „Ne egyél”, de még azt is 'Ne érintsd meg; mert azon a napon, amikor eszel róla, halálnak halála vár rád.’”

És a kígyó, a tanító azt mondta: „Nem fogsz halálnak halálával meghalni; mivel semmi más, mint féltékenység miatt mondta ezt nektek. Éppenséggel fel fog nyílni a szemetek és olyanok lesztek mint az isten.” És a női tanító princípiumot elvették a kígyótól és ő maga mögött hagyta, mint egy közönséges földi dolgot. És az érzéki nő szakított a fáról és evett; és adott a férjének is, miként önmagának; és ezek a lelkek, melyek egy lelket birtokoltak, ettek. Tökéletlenségük pedig láthatóvá vált tudatlanságukban; és felismerték, hogy meztelenek a szellemi elemtől, és fügefaleveleket szakítottak, és ágyékuk köré tették.

Aztán a főuralkodó jött; és azt mondta: „Ádám! Hol vagy? – mivel nem értette, mi történt. És Ádám mondta: „Hallottam a hangod és megijedtem, mert meztelen voltam és elbújtam.”

Az uralkodó azt mondta: „Miért rejtőzködtél el, ha nem azért, mert ettél arról a fáról, melyről megparancsoltam, hogy ne egyél? És te ettél!”

Ádám így szólt: „A nő, akit adtál nekem, ő kínált meg és én ettem.” És a gögös uralkodó megátkozta a nőt.

A nő azt mondta: „A kígyó volt az, aki félrevezetett engem és én ettem.” A kígyóhoz fordultak és megátkozták sötét gáncsokodását, [...] hatalom nélküli, nem megérthető, hogy az a forma volt, melyet ők maguk másoltak le. Attól a naptól kezdve a kígyó az előljárók átkát hordta, amíg a teljes hatalommal rendelkező férfi el nem jön, az átok rajta lesz a kígyón.

Odafordultak Ádámjukhoz, megragadták és kikergették a kertből, a feleségével együtt; mivel nem volt rajtuk áldás, ugyanúgy átkozottakká váltak. Továbbá, az egész emberiséget súlyos zavarba vetették, és erőfeszítéssel teli életbe, így az emberiségükön világméretű ellenségeskedések uralkodnak, nem pedig a szent szellemhez való hűség lehetősége.

Nem sokkal később megszülte Káint, fiukat; és Káin művelte a földet. Ezután megismerte feleségét, és újra várandós lett, megszülte Ábelt; és Ábel birkapásztor lett. Káin pedig gabonát hozott a földjéről; ám Ábel felajánlasképpen a bányái közül. Isten letekintett Ábel fogadalmi felajánlására; de nem fogadta el Káin fogadalmi felajánlását. Az érzéki Káin üldözni kezdte Ábel, fivéréét.

És Isten azt mondta Káinnak: „Hol van Ábel, a fivéred?”

Azt válaszolta, mondván: „Én ezek szerint a fivérem őrzője vagyok?”

Az Isten azt mondta Káinnak: „Figyelj! A fivéred véérének hangja hozzám kiált! Vétkeztél a száddal. Visszaszáll rád: bárki, akit Káin megöl, hétszeres bosszút szabadít fel, te pedig nyögve és reszketve élsz majd a földön.

És Ádám megismerte női társát, Évát, aki ismét várandós lett és megszülte Seth-et Ádámnak. És azt mondta: „Isten révén újabb fiút szültem, Ábel helyett.” És Éva újra várandós lett, és megszülte Noreát. És azt mondta: „Szűzet nemzett nekem, az emberiségnek számos generációján át lesz segítője.” Ő az a szűz, akit erőszakkal nem mocskolnak be.

Azután az emberiség sokszorozódott és fejlődött. Az uralkodók tanácskoztak egymással és azt mondták: „Menjünk és keltsünk özvívizet a kezünkkel és pusztítsunk el minden élő az embertől az állatig.” Ám amikor az erők uralkodója megismerte döntésüket, azt mondta Noénak: „Készíts saját magad bárkát olyan fából, mely nem rohad meg és rejtőzz el benne – te és a gyermekeid és a vadállatok és az ég madarai az aprótól a nagyig. – és állítsd fel Úr hegyén.”

Azután Norea jött oda hozzá, bekéredzkedni a bárkába. Amikor pedig nem engedte, a (nő) rácsapott a bárkára, mire azt tűz pusztította el. Így újra bárkát épített, másodszor is.

Az uralkodók elmentek, hogy találkozzanak veled, azzal a szándékkal, hogy megtévesszék őt. Legfelső főnökük azt mondta neki: „Anyád, Éva, eljött hozzánk.” Ám Norea hozzájuk fordult és azt mondta nekik: „Ti vagytok azok, akik a sötétség uralkodói; átkozottak vagytok. És ti nem ismeritek az anyámat; helyette, a társnőtök az, akit ismertek. Mivel nem vagyok a leszármazottatok, sokkal inkább a magasabb világ az, ahonnan jöttem.”

A fennhéjázó uralkodó megváltozott, valamennyi hatalmával, arckifejezése olyanná vált, mint (a) fekete [...]; azt mondta neki önhittén: „Szolgálatot kell tenned számunkra, miként az anyád, Éva is tette; mivel én adtam [...]”. Norea azonban odafordult, [...] erejével, és hangosan, felkiáltott a szentnek, a mindenség Urának: „Ments meg engem a gonoszság uralkodóitól és ments meg, hogy meg ne ragadjanak engem – azonnal!”

A <hatalmas> angyal lejött a mennyekből és az mondta neki: „Miért kiáltasz fel az Istenhez? Miért viselkedsz ilyen merészen a szent szellemmel?”

Norea azt mondta: „Ki vagy Te? A gonosz uralkodók elhúzódtak tőle.

Azt mondta: „Én vagyok aki Eleleth, eszesség, a hatalmas angyal, aki a szent szellem jelenlétében áll. Engem küldtek, hogy beszéljek veled, hogy megmentslek téged attól, hogy a törvénytelenek megragadjanak. És tanítani foglak gyökereidről.”

(Norea, most nyilvánvalóan beszél) „Nos, amiatt az angyal miatt, nem beszélhetek az ő hatalmáról: megjelenése olyan, mint a színarany, ruházata mint a hó. Nem, őszintén szólva, szám nem tudja elmondani hatalmasságát és arcának megjelenését!”

Eleleth, a hatalmas angyal, szólt hozzám: „Én vagyok – mondta – aki ért. Én vagyok az egyik fény-adó a négyből, aki a hatalmas láthatatlan szellem jelenlétében áll. Úgy gondolod, ezeknek az uralkodóknak bármi hatalma is lehet rajtad? Egyikük sem győzedelmeskedhet az igazság gyökerei felett; ennek okán jelenik meg a végső időkben, és ezeket az uralkodókat megfékezik. És ezek az előljárók nem tudnak meggyalázni téged és azt a generációt; mivel lakóhelyed a megvesztegethetetlenség, ahol a szűz szellem lakozik, aki a káosz uralkodóinak és az ő világuknak az előljárója.”

Ám én azt mondtam: „Uram, taníts meg engem ezen előljárók képességeire – hogyan jöttek létre és mi az eredetük, és mi az anyaguk, és ki alkotta őket és az erejükéről?”

És a hatalmas angyal, Eleleth, megértvén, szólt hozzám: „A határtalan birodalmakon belül lakozik a romolhatatlanság. Szófia, akit Pisztsiznek hívnak, létre szeretett volna hozni valamit, egyedül, a hitvese nélkül; és megalkotott egy mennyei dolgot. Egy fátyol volt a fenti világok és a lenti birodalmak között; és árnyék született a fátyol alatt; és az árnyék anyaggá vált, és az árnyék kivetült szerte. És amit megalkotott az anyagban valósult meg, mint az elvetélt magzat. És képlékeny formát öltött magára, az árnyékból kiolvadva, és öntelt vadállat lett, emlékeztetvén az oroszlánra. Androgén volt, miként már mondtam, mert anyagból formálódott, abból származtatott.

Felnyitván a szemét, hatalmas mennyiségű, határtalan anyagot látott, és gögössé válva azt mondta: „Én vagyok az, aki az Isten, és nincs más rajtam kívül”. Amikor ezt mondta, vétkezett a mindenséggel szemben. És egy hang hallatszott az abszolút hatalmasság felső birodalmából, mondván: „Tévedsz, Sámáel” – ami annyit tesz, 'a vakság istene'.

És azt mondta: „Ha bármely dolog is létezett volna előttem, legyen láthatóvá számomra!” És abban a pillanatban Szófia kinyújtotta az ujját és fényt gyűjtött az anyagban; és lekergette a káosz világába. Ő pedig visszatért fel, a saját fényébe; ismét sötétség [...] anyag..

Ez az uralkodó, révén androgén, létrehozott magának egy hatalmas birodalmat, határtalan kiterjedésűt. És azon tűnődött, leszármazottat nemz magának, és létrehozott magának hét leszármazottat, androgéneket, éppen mint a szülő. És azt mondta a leszármazottainak: „Én vagyok az, aki a teljesség istene.”

És Zoé (Élet), Pisztsiz Szófia lánya, felkiáltott és azt mondta neki: „Tévedsz Sakla!” – amely név ugyanannyit tesz, mint Jaldabaothh. Belelehelt az arcába és a lehelete tüzes anygallá változott számára, és az angyal megkötözte Jaldabaothhot és levette őt Tartaroszba a mélység alá.

Amikor pedig leszármazottja, Sabaoth, meglátta az angyal erejét, megbánta bűneit és megátkozta az apját és az anyját, az anyagot. Megundorodott tőle, és énekelni kezdett, dicsőítő éneket Szófiához, és a lányához Zoéhez. És Szófia és Zoé megragadták őt és rábízták a hetedik mennyországot, a fent és lent fátyla alatt. És így hívták: „Az erők istene, Sabaoth”, mivel az káosz erőinek feletten áll, s mert Szófia elfogadta őt.

Amikor pedig ezek az (események) megtörténtek, hatalmas, négy arcú kerub-hintóvá alakította magát, és végtelen számú angyal teljesített szolgálatot, valamint hárfázott és lanton játszott. És Szófia fogta a lányát, Zoét és leültette őt az (angyal) jobbára, hogy megtanítsa őt (az angyalt) a nyolcadik (mennyben) létező dolgokra; a harag angyalát pedig az (angyal) baljára helyezte. Attól a naptól kezdve, az ő jobbát úgy hívják „élet”; és a bal oldal pedig a fenti birodalom becstelenségét testesíti meg. Mindez a te idő előtti volt, hogy ők megszülettek.

Most amikor Jaldabaoth meglátta őt (Sabaoth-ot) ebben a csodálatos ragyogásban és ebben a magasságban, irigyelni kezdte őt; és az irigység androgén dologgá vált, és ez az irigység eredete. És az irigység halált nemzett; és a halál utódokat nemzett és mindegyiküknek odaadta a mennyország egy részének felügyeletét; és a káosz mindahány mennybe megtelt a leszármazottaikkal. Ám mindez a mindenség atya szándéka szerint történt, az, hogy ők valamennyien megszülettek – az összes fenti dolgok szokásainak megfelelően – így a káosz összegzése megvalósuljon.

„Ott megtanítottalak az uralkodók szokásaira; és az anyagra, melyben kifejeződtek; és a szülőjükre, és a világegyetemükre.”

Ám én azt mondtam: „Uram, én is az ő anyagjükből való vagyok?”

„Te és a leszármazottaid, az eredeti atyától valók vagytok, fentről, a romolhatatlan fény (birodalmán) kívülről, az ő lelkeik onnan származnak. Így az előljárók nem közelíthetik meg őket, mert az igazság szelleme bennük van; és mindazok, akik ismerik ezt az utat, halál nélkül valók a halandó emberiség között. Az elvetett alkotóelem ezért nem válik ismertté mostanság. Helyette, három generáció múltán ismert lesz, és megszabadul az előljárók hibája miatti kötöttségtől.”

Azután azt mondtam: „Uram, mennyi idő múlva?”

Azt mondta nekem: „Addig a pillanatig, amíg az igaz férfi, megmintázott alakban, ki nem nyilvánítja az igazság szellemének létezését, ahogy az atya küldte.

Akkor mindenről megtaníttja majd őket, és felkeni őket a nem uralt nemzetségtől kapott örök élet kenetével.

Azután megszabadulnak a vak gondolattól, és megtapossák lábuk alatt a halált, mely az előljáróktól ered, és felemelkednek a határtalan fénybe, ahová az elvetett alkotóelem tartozik.

Azután az előljárók lemondanak korszakukról, és az angyalaik siratják a pusztulásukat, és a démonjaik keseregnek haláluk felett.

Akkor a fény összes gyermeke teljes mértékben megismeri az igazságot és gyökereiket, és a végtelenség atyját és a szent szellemet. Azt mondják, egyszerű hangon, 'Az igazság atyja igaz, és a fiú elnököl a teljesség felett', és mindenkin korszakok korszakain át, „Szent – szent – szent! Ámen!”

[Fordította: Aranyi László](#)

[Vissza a nyitólappra](#)